

[Mette Groes]

det så godt for de enlige forsørgere, som man siger, så skulle der jo ikke være noget som helst odiøst i, at bistandskontoret fik pligt til at tilbyde uddannelse. Der står ikke, at uddannelse absolut skal proppes ned i halsen på de enlige forsørgere. Bistandskontoret får pligt til at tilbyde dem det. Der eksisterer faktisk et cirkulære om råd og vejledning, og i det kan man læse, hvordan behandleren skal behandle en sag. Der står højt og tydeligt forklaret, hr. Thor Pedersen, at det, man skal gøre, når man som rådgiver har en sådan klient, er at demonstrere, hvilke hjælpemuligheder samfundet har, og derefter vælger klienten selv, hvilken løsning hun eller han synes passer bedst til vedkommendes egen situation.

Ministeren siger, at kommunerne af sig selv gør en hel masse. Det er fuldstændig rigtigt. Der er mange kommuner, der er udmærkede på det her område, men ikke nok. En 17 pct.s stigning i antallet af uddannelses-sager svarer slet ikke til stigningen i arbejdsløsheden, og det er blandt de mange arbejdsløse enlige forsørgere, vi har det store klientel til uddannelse igennem bistandsloven. Det vil sige, at får vi gjort noget ved dette her, vil vi kunne hjælpe mange flere. Jeg tror, ministeren er klar over, at man på samtlige uddannelsesinstitutioner i dette land kender problemet med at få en § 42-sag igennem og ved, at det ikke er så forfærdelig nemt.

Så er der dette med at være »reelt enlig«. Flere har harceleret over, at vi har gjort det lidt for ligetil at lave nogle fornuftige regler. Fru Aase Olesen bad mig om at læse ægteskabskommissionens betænkninger. Jeg har såmænd læst dem alle sammen. Det, der ikke kunne blive til noget, var det der med det papirløse ægteskab, og det er ikke så mærkeligt, for det er vældig indviklet.

Det, jeg beder om her, er alene, at den holdning, ministeren har til dette, og som i virkeligheden er positiv – det har vist sig i en række svar på spørgsmål fra mig i socialudvalget – også kommer til udtryk i et cirkulære. Der ligger et cirkulære om det, men det er ikke tilstrækkeligt til at beskytte de enlige forsørgere mod dyneløfteri.

I de forskellige situationer, jeg har beskrevet i bemærkningerne, hvor de skulle være fri for det, synes jeg godt, ministeren kunne overveje, om man ikke kunne give kommu-

nerne besked om, at dér er de ikke under lup. Jeg ved, at hun selv mener det. Det kan jeg se af de svar, jeg har fået fra hende. Hun har også svaret på spørgsmål andre steder fra, hvoraf det fremgår, at hun har en meget liberal holdning til dette og i virkeligheden ikke ønsker at genere dem med alt for meget dyneløfteri.

De eksempler, som er nævnt, er ganske enkelt de krisesituationer, hvor det er naturligt, at en fraskilt far hjælper sin fraskilte hustru og barn. Når barnet er sygt, når moderen er syg, når barnet skal hentes fra daginstitution, når der skal skrives selvangivelse, når huset skal males osv., skal han have lov til at gøre det, uden at socialforvaltningen straks er ude med kikkerten for at se ham gå rundt om hjørnet.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt regler kan forhindre, at man tager sig af børn, som bliver syge i løbet af dagen i en daginstitution, og om personalet skal have lov til at give medicin. Det er sådan, at flere kommuner har udsendt regler, som siger, at det må man ikke. Derfor ville jeg være glad, hvis ministeren ville fortælle mig, at det må man godt.

Flere siger, at det slet ikke er noget problem, det klarer de flot. Men de mange henvendelser, jeg har fået, efter at det er kommet ud, at vi ville fremsætte det her forslag, tyder på, at der er et reelt problem.

Man siger, at boligministeren har fremsat et forslag, som skulle forbedre vilkårene for de enlige forsørgere. Det er ikke helt rigtigt, idet man fremover selv skal betale 26 pct. mod tidligere en fjerdedel på boligsikringens andet trin. Denne ændring og ændringen af beregningen af boligstøtten, hvorefter man ikke længere bruger areal og antal rum som udgangspunkt, men kun areal, vil forværre de enlige forsørgeres boligsituation. Vores forslag går ud på, at man skal nedsætte egenbetalingen og forhøje maksimum og børnetillæggene. Man kunne fordoble det, sådan at hvor man nu f.eks. giver 5 pct., når der er ét barn, skal man give 10 pct. Dér, hvor man nu giver 10 pct., hvor der er to børn, skal man give 20 pct., osv.

Flere har været inde på, hvorfor vi ikke tager hele familiens situation op. Det kunne vi godt, hvis det ikke var, fordi vi her interesserer os for de enlige forsørgere og deres problemer. I masser af andre situationer interesserer vi os for børnene alene eller for